ROK V. CZERWIEC 1919.

PRZEGLĄD ADWOKACKI

ORGAN KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.

WYDAJE: WYDZIAŁ IZBY ADWOKACKIEJ.

REDAKCYA I ADMINISTRACYA: KRAKÓW, ULICA GOŁĘBIA L. 6. — TELEFON 0055.

TREŚĆ NUMERU:

Ogłoszenie Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej wraz z porządkiem dziennym obrad. — Sprawozdanie z Walnego Zgromadzenia Izby z 6 lipca 1918. — Zamknięcie rachunkowe dochodów i wydatków Izby z dnia 31 grudnia 1918. — Preliminarz budżetu na rok 1919. — Sprawozdanie Wydziału Izby i Rady dyscyplinarnej za rok 1918. — Liczba adwokatów i kandydatów adwokackich. — Dziennik podawczy. — Komunikat o obrocie prawnym z państwem niemiecko-austryackiem

I.

Na zasadzie uchwały Wydziału Izby adwokackiej z dnia 25 kwietnia 1919 r.

odbędzie się

dnia 21 czerwca 1919 o godz. 4-tej popoł. w Krakowie
w Sali Rady powiatowej ul. Pijarska Nr. 1

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE
KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

z następującym porządkiem obrad:

1. Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.
2. Sprawozdanie Wydziału z czynności za rok 1918.
3. Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1918
4. Uchwalenie budżetu, wysokości wpisowego, wkładki i dodatków za kandydatów adwokackich na rok 1919.
   Wniosek Wydziału o podwyższenie należytości za wpis na listę adwokatów oraz wkładki rocznej, i dodatków rocznych za kandydatów adwokackich.
5. Wybór Prezydenta Rady dyscyplinarnej, II-go Wiceprezydenta Rady dyscypl. 5 członków i 3 zastępców członków Rady dyscyplinarnej na lat 3.
6. Wybór 1 zastępcy członka Wydziału na 1 rok.
7. Wybór 15 egzamitorów do egzaminów adwokackich na lat 3.

8. Wybór 12 egzaminatorów do egzaminów sędziowskich na lat 3.
9. Wnioski i interpelacye członków.

Każdy członek Izby winien przybyć na Walne Zgromadzenie a w razie niemożności przybycia winien członek Izby w Krakowie zamieszkały usprawiedliwić swoją nieobecność pod rygorem grzywny (§§ 6 i 7 regul.)

Kraków, 1 czerwca 1919.

Prezydent:
Dr. Koy.

WYKAZ KOLEGÓW

w miejsce których mają nastąpić wybory do Wydziału i Rady dysc.

A. Wydział.

Wybór odbędzie się w miejsce zmarłego zastępcy członka Wydziału błp. Dr. Adolfa Armhausa.

B. Rada dyscypl.

Wybór odbędzie się w miejsce:

1. ustępującego Prezydenta Rady dysc. Dr. Stanisława Łazarskiego.
2. drugiego wiceprezydenta Rady dyscyplinarnej Dr. Tadeusza Bednarskiego z powodu zrzeczenia się wykonywania adwokatury.
3. ustępujących 5 członków Rady dysc. Dr. Leona Fischlowitza, Dr. Józefa Gabryelskiego, Dr. Stanisława Krygowskiego, Dr. Filipa Landaua i Dr. Ignacego Landaua (sen) oraz 3 zastępców członków Rady dyscypl. Dr. Karola Lewandowskiego, Dr. Ignacego Szado i Dr. Tadeusza Zakrzewskiego.

II.

SPRAWOZDANIE

z Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie

z dnia 6 lipca 1918 r.

Przewodniczący: Prezydent Izby Dr. Michał Koy.

Protokolant: Sekretarz Dr. I. Gross.

Przewodniczący po skonstantowaniu kompletu otwiera posiedzenie.

Przewodniczący poświęca wspomnienie pośmiertne zmarłym Kolegom.

Pamięć zmarłych uczcili obecni przez powstanie z miejsc.

Przeciw niejawiącym się Kolegom uchwalono nie stosować przepisów regulaminu.

Przystąpiono do porządku dziennego.

Uchwalono zaniechać odczytania protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.

Przewodniczący omawia Sprawozdanie z czynności za rok 1917.

W dyskusyi nad sprawozdaniem zabierają, głos Koledzy pp. Dr. Geldwerth, Dr. I. Steinberg, Dr. H. Rosenberg, Dr. Bribram, Dr. Ordyński, Dr. Kulczycki, Dr. Trammer, Dr. Ader — poczem sprawozdanie przyjęto do wiadomości.

Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1917 przyjęto do wiadomości.

Uchwalono budżet, wpisowe i wkładkę na rok 1918.

Przeprowadzono wybory.

Wybrani zostali: Dr. Zygmunt Marek członkiem Rady dyscypl. na lat 2. Dr. Kazimierz Ostrowski zastępcą członka Rady dysc. na lat 2, Dr. Tadeusz Zakrzewski zastępcą członka Rady dysc. na rok 1.

Uchwalono następujący wniosek Kol. Dr. Adera: Walne Zgromadzenie uchwala, iż uznaje się za obowiązek honoru ściste przestrzeganie taryfy wynagrodzeń za czynności nieobjęte taryfą ministeryalną ustalonej przez Wydział Izby pismem z 14 czerwca 1918. L. 577/18. Wobec niepostawienia ani dalszych wniosków ani interpelacyi Przewodniczący zamknął Walne Zgromadzenie.

III.

Zamknięcie rachunkowe dochodów i wydatków krakowskiej Izby adwokackiej

z dnia 31 grudnia 1918.

Dochody od 1 stycznia do 31 grudnia 1918	25417 K 69
Rozchody	35561 „ 51
Niedobór	10143 K 82

Kraków, 1 Czerwca 1919.

IV.

Preliminarz budżetu na rok 1919.

I. Dochody

1. Wkładki od kolegów	62100 K — h
2. Dodatek od kand. adwok.	12500 „ — „
Razem	74600 K — h

II. Wydatki

1. Płace funkcjonarjuszy Wydziału i Rady dysc.	33000 K — h
2. Kasa chorych i ubezpiecz. Funkcjonarjuszy	1156 „ 18 „
3. Lokal	1800 „ — „
4. Druki, papier i inne potrzeby kancel	8000 „ — „

5. Portorya, telefon		2200 K — h
6. Książki i dzienn. ustaw		500 „ — „
7. Opał i światło		2800 „ — „
8. Adaptacye biura		2000 „ — „
9. Wsparcie członków stanu adwokackiego		10000 „ — „
10. Wydatki nadzwyczajne		3000 „ — „
11. Pokrycie niedoboru z dnia 31 grudnia 1918		10143 „ 82 „
	Razem	74600 K — h

Kraków, 1 Czerwca 1919.

Sekretarz:
Dr. I. Gross

Prezydent:
Dr. Koy mp.

V.

Sprawozdanie Wydziału krakowskiej Izby adwokackiej

z czynności za rok 1918.

I. Sprawozdanie z czynności Wydziału Izby.

W uroczystym Manifeście z 8 Października 1918 ujawniła Rada Regencyjna jednomyślną i stanowczą wolę Narodu utworzenia niepodległego i zjednoczonego państwa polskiego, a zarazem upomniała, iż aby ten cel osiągnąć, musi naród cały wytężyć wszystkie siły, aby wola jego została zrozumianą i uznaną przez świat cały. Przystępując pierwsza do wykonania tego programu postanowiła Radę Stanu rozwiązać, powołać Rząd, któryby natychmiast zwołał Sejm i poddać jego postanowieniu dalsze urządzenie władzy zwierzchniczej i państwowej. Idee i hasła tak śmiało i stanowczo wyrażone w manifeście Rady Regencyjnej, a tkwiące nieprzerwanie w sercu i myśli całego narodu, znalazły oddźwięk na terenie t. zw. zaboru austryackiego. Już w dniu 10 Października 1918 rozpoczęły się w sali konferencyjnej Magistratu krakowskiego doniosłe obrady posłów polskich do parlamentu wiedeńskiego w sprawie utworzenia w tymże zaborze organizacyi, względnie Rady Narodowej. Na uroczystem zaś posiedzeniu z 12 Października 1918 r. wyraziła Rada stoł. król. Miasta Krakowa najwyższą radość, że przenikające wszystkie warstwy całego narodu polskiego hasło zjednoczenia i wyswobodzenia Ojczyzny znalazło tak stanowczy wyraz w manifeście Rady Regencyjnej i przekazane zostało całemu narodowi polskiemu jako wskazanie drogi i obowiązku dnia najbliższego. Rozpoczęte w dniu 10 Października 1918 r. obrady posłów polskich do parlamentu wiedeńskiego doprowadziły do wyboru i zorganizowania t. zw. Komisyi Likwidacyjnej, która w urzeczywistnieniu tych haseł zawezwała w pamiętnym dniu 31 Października 1918 naczelników wszystkich władz i urzędów, by przez podanie ręki oddali się pod rozkazy i do dyspozycyi tejże Komisyi jako miejscowej reprezentacyi narodowej. Uczyniły to wszyst-

kie władze i urzędy oraz wszystkie publiczne Instytucye bez najmniejszych wahań, a w śród powszechnego entuzyazmu spełniła ten radosny obowiązek i krakowska Izba adwokacka przez swoich reprezentantów.

Dzielnica nasza rozpoczęła od tej chwili nowy okres swego życia, a w nowy okres swej dotychczasowej działalności wstąpiły i wszystkie jej publiczne władze, urzędy i organizacye, a pomiędzy nimi także i polska adwokatura. Z chwilą tą otworzyły się dla życia i rozwoju narodu naszego olbrzymie, jeszcze wczoraj nieprzeczuwane horyzonty, ale też i równocześnie przynosił dzień każdy i chwila każda świadomość ogromu czekającej cały naród pracy. Przez półtora niemal wieku każda z dzielnic zabranych innem żyć musiała życiem, bo inne w każdej z nich wytworzono warunki politycznej egzystencyi — odmienne warunki rozwoju kulturalnego i ekonomicznego — różnemi rządzić się musiały ustawami i w dyametralnie różne wtłoczone zostały urządzenia administracyjne. A wszystko to działo się z tą przewodnią myślą, by zniszczyć i potargać na zawsze łączące te dzielnice więzy ich wiekowego historycznego współżycia. To wszystko trzeba teraz odrobić — przyszłość nawiązać z przeszłością, a wytworzone wskutek rozdziału różnice umiejętnie a przecież energicznie i najrychlej usuwać i życie zjednoczonego narodu do jednego znów sprowadzić łożyska.

Przed takiem zadaniem stanęła w swoim zakresie i adwokatura polska. Organizacya adwokatury we wszystkich 3 zaborach była tak odmienną i wykazywała tak zasadnicze i pogodzić się z sobą nie dające różnice, iż po ostanie nawet czasy nie pokuszono się wcale o nawiązanie jakichkolwiek międzydzielnicowych stosunków. Myśl tę podjął dopiero w roku 1914 Związek adwokatów polskich we Lwowie, organizując i zwołując na ostatnie dni czerwca 1914 r. pamiętny „Pierwszy ogólny Zjazd adwokatów polskich we Lwowie". We wstępnem swem przemówieniu słusznie podniósł czcigodny inicyator tego Zjazdu Dr Dzidzielewicz, że adwokatura polska to nie jedno i to samo co ogół adwokatów Polaków. Adwokaci Polacy w Austryi, w Niemczech, w Rosyi, w Stanach Zjednoczonych, choćby byli chlubą swego stanu — to jeszcze — nie polska adwokatura jednym ożywiona duchem — jednako pojmująca zadanie i godność zawodu, a przedewszystkiem wspólnie i całym swym wysiłkiem służąca swemu narodowi i swemu społeczeństwu w jego wielkich zadaniach.

W pierwszym dniu tego pamiętnego Zjazdu nadeszła wiadomość o zamachu w Serajewie, a w kilka tygodni później wybuchła wojna światowa, która po długich a krwawych zmaganiach przyniosła nam oswobodzenie Ojczyzny naszej i zjednoczenie wszystkich ziem polskich w jedno niepodległe państwo.

W zjednoczonem niepodległem państwie staje i adwokatura polska przed szczytnym obowiązkiem odbudowy i zjednoczenia na całym ziem polskich obszarze swej zawodowej organizacyi pod hasłem rzetelnej służby swemu narodowi i społeczeństwu w jego wielkich zadaniach.

Z działalności swej w tym dla narodu naszego tak doniosłym i przełomowym roku składa Wydział Izby naszej następujące sprawozdanie, które dzieli na 2 okresy tj. na czas po dzień 1 Listopada 1918 roku i okres późniejszy.

Z okresu pierwszego zasługują na wzmiankę następujące sprawy, któremi Wydział zająć się był zmuszony.

Na przedstawienie Stowarzyszenia kandydatów adwokackich wykazujące konieczność podwyższenia i uregulowania płac kon-

cypientów według przedłożonej skali wynagrodzeń, oznajmił Wydział, iż żądanie takie przechodzi granice jego kompetencyi i może jedynie członkom Izby zalecić, by przy ustalaniu płac kandydatów adwokackich panujące stosunki drożyźniane zawsze uwzględniali.

Pismem z dnia 21 sierpnia 1918 przedłożył Związek Urzędników i Urzędniczek prywatnych (Koło krakowskie) Wydziałowi uchwały względnie postulaty mundantek, dotyczące regulacyi płacy, urlopów i. t. d. z żądaniem, by Wydział spowodował członków Izby, by te postulaty w całej rozciągłości przyjęli. W odpowiedzi na to pismo przypomnieć musiał Wydział, że sprawa ustalania płac mundantek oraz przyznawania im urlopów nie należy do kompetencyi Wydziału.

Wydział ograniczyć się musi do wyrażenia tylko opinii, że wobec panujących stosunków drożyźnianych uznać należy żądania mundantek odpowiedniego podwyższenia ich wynagrodzenia w zasadzie za uzasadnione. W kwestyi tej uwzględnione jednak być winny nie tylko stosunki drożyźniane, ale także indywidualne stosunki panujące w poszczególnych kancelaryach z jednej, a indywidualna wydatność pracy i kwalifikacye mundantki z drugiej strony. Żądanie zaś, by Wydział uznał Związek urzędników i urzędniczek prywatnych za prawomocną (sic!) reprezentacyę mundantek, zaś biuro pośrednictwa pracy za jedyną instytucyę uprawnioną do zawierania kontraktów z mundantkami, uznał Wydział za żądanie niekwalifikujące się do dyskusyi i przyjęcia.

W uwzględnieniu słusznych życzeń Stowarzyszenia kandydatów adwokackich oraz personalu kancelaryjnego zajęło się Prezydyum sprawą uzyskania od Galicyjskiego krajowego Zakładu odzieży odpowiedniego dla nich przydziału materyałów odzieżowych, a interwencya ta dodatnie dała rezultaty.

Gremium adwokatów w Nowym Sączu pismem z dn. 16 września 1918 L. 2808 przedłożyło Wydziałowi taryfę wynagrodzeń, nie unormowanych taryfą ministeryalną do zatwierdzenia. Jakkolwiek taryfa ta różniła się w kilku pozycyach z taryfą przez Wydział wydaną, to jednak uwzględniając stosunki miejscowe, Wydział przyjął tę taryfę do zatwierdzającej wiadomości, podobnie jak i taryfę przedłożoną przez gremium adwokatów w Myślenicach i Nowym Targu.

Jako powołani do wydawania opinii w sprawach ustawodawczych, zainteresowaliśmy się także przedłożonym w swoim czasie Radzie stoł. król. miasta Krakowa projektem ustawy o opłatach od przyrostu wartości nieruchomości i w obszernym memoryale wyraziliśmy naszą co do tego projektu opinię, a zarazem zawnioskowaliśmy konieczne w tym projekcie zmiany i uzupełnienia.

Przez osobistą i pisemną interwencyę spowodowaliśmy wojskowe władze sądowe do wydania potrzebnych zarządzeń, by do odezw wzywających o ustanowienie obrońców z urzędu dołączane były odpisy aktu oskarżenia, oraz adres oskarżonego.

Pismem Stałego Komitetu rejestracyi i wynagrodzenia szkód wojennych we Lwowie (Lwów, ul. Zimorowicza 9) z 21 Października 1918 L. 3186 zawiadomieni zostaliśmy o utworzeniu tego komitetu i wezwani do współdziałania w jego akcyi. Z powodu następnych wypadków wojennych nie mogliśmy wejść w bliższy kontakt z tym komitetem, uważamy sobie jednak za obowiązek zawiadomienia kolegów w tej drodze o istnieniu tego komitetu.

Liczne posiedzenia Wydziału wypełniane były w tym okresie załatwieniem administracyjnych spraw bieżących oraz licznych wniosków kredytowych.

Okres drugi nowe całkiem na Wydział nałożył zadania. Już w pierwszym miesiącu objęcia suwerennej władzy przez Rząd polski na terytorium dawnego zaboru austryackiego wyłoniły się całe grupy najdonioślejszych zagadnień dotyczących organizacyi wymiaru sprawiedliwości, organizacyi władz administracyjnych, ich kompetencyi, wzajemnego ich międzydzielnicowego stosunku, a w szczególności także dotyczących organizacyi i międzydzielnicowego stosunku całej polskiej adwokatury.

Na wszystkie te zawiłe, a natychmiastowego uregulowania wymagające kwestye nie dawały odpowiedzi ani obowiązujące ustawy, ani wydawane ze zrozumiałym pośpiechem dekreta i rozporządzenia Rządu polskiego.

Z ogólnego zakresu zadań i działalności adwokatury domagały się natychmiastowego uregulowania następujące z tego przełomu wynikłe kwestye wątpliwe względnie sporne:

1) Konieczność natychmiastowego uregulowania kwestyi uprawnienia adwokatów osiadłych w różnych dzielnicach dawnego państwa polskiego, do wykonywania swego zawodu w tych różnych dzielnicach;

2) konieczność rychłego uregulowania kompetencyi adwokatów tutejszych do zastępstwa prawnego w krajach względnie państwach na obszarze dawnej monarchii austryackiej powstałych i odwrotnie;

3) konieczność natychmiastowego utworzenia Najwyższego Trybunału Sprawiedliwości dla rozstrzygania w ostatniej Instancyi spraw procesowych i karnych dawnego zaboru austryackiego;

4) konieczność natychmiastowego zorganizowania Trybunału administracyjnego;

5) konieczność natychmiastowego utworzenia odrębnej Izby adwokackiej dla adwokatów osiadłych na Śląsku austryackim względnie przydzielenia ich do krakowskiej Izby adwokackiej;

6) konieczność wydania odpowiednich zarządzeń w kwestyi dalszych wpisów na listę adwokacką, a w szczególności unormowania rzeczowych wymogów wpisu;

7) konieczność bezzwłocznego przystąpienia do prac przygotowawczych, mających na celu jednolitą organizacyę całej polskiej adwokatury.

Celem osobistego przedstawienia tych spraw i konieczności jak najrychlejszego ich uregulowania udali się w dniu 1 grudnia 1918 r. członkowie prezydyum Izby do Warszawy a uzyskawszy audyencyę u p. Ministra Sprawiedliwości przedłożyli tak Jemu, jak też i p. Szefowi Sekcyi na osobnej kilkugodzinnej audyencyi odnośne swoje postulaty.

Z rąk p. Ministra Sprawiedliwości względnie z rąk p. Szefa Sekcyi otrzymali reprezentanci naszej Izby z uczuciem pewnego zaniepokojenia gotowe już 4 projekty, dotyczące organizacyi adwokatury, a mianowicie:

1) projekt statutu palestry państwa polskiego;

2) projekt przepisów o obrońcach sądowych i obrońcach przy Sądach pokoju;

3) projekt przepisów o wynagrodzeniu adwokatów;

4) projekt przepisów o udzielaniu porady prawnej i biurach próśb, podań, tłumaczeń i przepisywań.

Uczucie zaniepokojenia łatwo staje się zrozumiałem, jeśli się zważy, że doniosłe te dla całej palestry polskiej projekty powstały bez odnoszenia się do istniejących dotychczasowych Izb adwokackich dawnego zaboru austryackiego, i bez wysłuchania ich opinii.

Chcąc brak ten usunąć oświadczyli reprezentanci Izby naszej gotowość bezzwłoczne-

go zbadania tych projektów i przesłania Ministerstwu Sprawiedliwości w drodze osobnego memoryału swojej co do projektów tych opinii. Spełniając to przyrzeczenie przesłał Wydział Izby naszej już w dniu 10 Grudnia 1918 do Ministerstwa Sprawiedliwości obszerny memoryał omawiający szczegółowo wszystkie te projekty. Odnośnie do projektu organizacyi adwokatury zajął Wydział w tym memoryale odmienne od rządowego projektu stanowisko w kwestyi ogólnego przygotowania do zawodu, w kwestyi praktyki adwokackiej, aplikacyi sądowej, zbyt wielkiego ułatwienia przejścia z magistratury do zawodu adwokackiego, egzaminów adwokackich, organizacyi samego zarządu, a wreszcie także organizacyi postępowania dyscyplinarnego, w którem projekt rządowy oddaje w niektórych sprawach prawo wnoszenia oskarżenia oskarżycielowi publicznemu a nie prokuratorowi wybranemu przez Izbę z grona kolegów.

Odnośnie do projektu przepisów o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju, z którego wynika, iż zamierzonem jest utrzymanie i w przyszłości dotychczasowej instytucyi adwokatów prywatnych pod nazwą obrońców, oświadczyliśmy się z całą stanowczością przeciwko temu zamiarowi, wykazując całą szkodliwość utrzymania 2 typów adwokatów o odmiennych kwalifikacyach, prawach i obowiązkach.

Również z całą stanowczością wystąpiliśmy przeciwko projektowi „przepisów o udzieleniu porady prawnej i biurach próśb, podań, tłumaczeń i przepisywań“, a to z powodow nie wymagających tu bliższego uzasadnienia. Równocześnie z tym memoryałem wysłaliśmy do Ministerstwa Sprawiedliwości jeszcze trzy inne, z których jeden wykazywał potrzebę aktywowania szybkiego senatów Sądu Najwyższego dla ziem dawnego zaboru austryackiego, drugi uzasadniał wyczerpująco konieczność natychmiastowego utworzenia Trybunału administracyjnego, a trzeci dotyczył szybkiego uregulowania sprawy przesiedlności adwokatów z jednej dzielnicy do drugiej, a w szczególności do stolicy państwa, w której skoncentrowane będą władze najwyższe, załatwiające w ostatniej Instancyi sprawy procesowe i administracyjne, prowadzone i rozstrzygane w instancyach niższych na podstawie ustawodawstwa w poszczególnych dzielnicach obowiązującego.

Jak wiadomo, część tych postulatów została już uwzględniona, a inne czekają jeszcze swego załatwienia.

Z powodu zbyt wysokiej prenumeraty „Dziennika praw Państwa“ i nieregularnego doręczania poszczególnych jego numerów, odniósł się Wydział do Administracyi tegoż Dziennika w Warszawie z odpowiednio umotywowanem przedstawieniem, i z przyjemnością na tem miejscu stwierdzić może, że wyrażone w przedstawieniu tem postulaty w wielkiej mierze uwzględnione już zostały.

Gdy rozporządzeniem Ministeryum Poczt i telegrafów z 16 Grudnia 1918 podniesione zostały wszystkie należytości pocztowe oraz opłaty telegraficzne i telefoniczne do skali w żadnem innem państwie niepraktykowanej, wzięliśmy udział we wdrożonej przeciwko temu zarządzeniu akcyi przez wniesienie odpowiedniego wspólnego z innemi Instytucyami memoryału. Taksamo wzięliśmy udział w akcyi wdrożonej przeciw zamierzonemu pokrzywdzeniu ziem dawnego zaboru austryackiego przy reformie waluty.

Celem zapobieżenia przedawnieniu roszczeń w § 194 ces. rozp. z dn. 19 marca 1916 nr. 69 wymienionych, a względnie celem zapobieżenia wnoszeniu masowych skarg dla przerwania grożącego tym roszczeniom już w dniu 1 kwietnia 1919 r. przedawnienia, wnieśliśmy do b. Polskiej Komisyi Likwi-

dacyjnej, a następnie do Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie przedstawienie o wydanie w drodze ustawodawczej zarządzenia przedłużającego czasokres przedawnienia dla powyższych roszczeń, przyczem przedłożyliśmy Ministerstwu odnośny projekt ustawy. Akcya ta w ciągu której żądania nasze popieraliśmy osobistą interwencyą — doprowadziła do wydania ustawy przez Sejm.

W przedstawieniu wniesionem do Ministerstwa Sprawiedliwości zażądaliśmy jak najrychlejszego zniesienia dekretu nadwornego z dn. 4 Października 1883 Nr. 2633 Z. U. S. odnoszącego się do likwidacyi należytości adwokackich, a bezzasadnie ograniczającego adwokatów w dochodzeniu ich należytości adwokackich.

Do umotywowanego memoryału dołączyliśmy projekt wydać się mającego w tym względzie dekretu wprowadzający tę zmianę, że dawniejsze postępowanie likwidacyjne nie byłoby obowiązkowem i zależałoby od uznania adwokata, a wdrożenie takich kroków powodowałoby przerwę przedawnienia.

Gdy moc obowiązująca przepisów normujących moratoryum kończy się z dniem 30 czerwca b. r., a wczesne uregulowanie kwestyi jego przedłużenia względnie częściowego uchylenia było nader pożądanem, wnieśliśmy w kwietniu b. r. przedstawienie do Ministerstwa Sprawiedliwości, wskazując na konieczność wczesnego zajęcia się i uregulowania tej sprawy z uwagi na interesa tych sfer, które z moratoryum korzystały.

Na postawione Wydziałowi przez grono kolegów pytanie, czy przyjmowanie obron karnych w sprawach o lichwę jest wskazane, wyraziliśmy zapatrywanie, że ze stanowiska prawa i obowiązku obrony nie należy tych czynów karygodnych traktować w sposób inny, niż wogóle wszystkie inne delikta ustawy karnej, zwłaszcza, że samo podejrzenie o czyn karygodny nie dowodzi jeszcze spełnienia zarzuconego czynu, a zadanie obrońcy polega właśnie na ewentualnem wykazaniu niesłuszności podejrzenia.

Pismem z dnia 3 kwietnia 1919 l. 2935 przysłało nam Ministerstwo Sprawiedliwości do zaopiniowania projekt rozporządzenia o ulgach dla tych aplikantów zawodów prawniczych, którym służba wojskowa przeszkodziła w odbyciu aplikacyi. Wyraziliśmy z naszej strony zapatrywanie, że o ile się rozchodzi o aplikantów adwokackich byłego zaboru austryackiego, to skoro ordynacya adwokacka wydaną została w formie ustawy, to także wszelkie jej zmiany wprowadzone być mogą również tylko w formie ustawy, a nie w formie rozporządzenia. Merytorycznie oświadczyliśmy się za ograniczeniem zamierzonych ulg tylko do służby wojskowej w czasie wojny pełnionej, oraz do osób, które służbę tę wykonują wskutek powołania; nie uznaliśmy też za wskazane policzenia aplikacyi sądowej odbytej w sądzie wojskowym do półrocznej aplikacyi sądowej, a to z uwagi na to, że praktyka w sądach wojskowych jest jednostronną, a ponadto i dlatego, że z tej ulgi mogliby korzystać tylko ci kandydaci, którzy pełnili służbę wojskową w Sądach, a zatem po za frontem, a nie mogliby z niej korzystać ci, co pełnili służbę uciążliwszą w polu, co byby nie słusznem. Oświadczyliśmy się za przyznaniem zamierzonych ulg także osobom, które w chwili powołania do wojska nie były jeszcze kandydatami adwokackimi, ale już posiadały potrzebne do tego kwalifikacye, oraz za przyznaniem tych ulg także tym kandydatom, którzy po wystąpieniu ze służby wojskowej zgłosili się do aplikacyi, zanim poświęcili się innemu zawodowi. Wyraziliśmy dalej zapatrywanie, że wobec faktycznego przepełnienia w adwokaturze należy

jednak odmówić tych ulg tym osobom, które przed wstąpieniem do służby wojskowej już sobie inny zawód obrały, wyraziliśmy wreszcie zapatrywanie, iż do roku służby prezencyjnej jednorocznej, zamierzone ulgi stosowane być nie powinny, gdyż tę służbę pełniło się i bez względu na wojnę. Samo policzenie nastąpić winno dopiero wtedy, gdy Izba adwokacka wystawiać będzie poświadczenie praktyki dla celów dopuszczenia kandydata do egzaminu adwokackiego, względnie poświadczać będzie praktykę dla celów dopuszczenia kandydata adwokackiego już do adwokatury.

Wychodzących ze sfer kandydatów adwokackich żądań, by im policzono także czas spędzony w służbie wojskowej zanim zdali ostatni egzamin oraz czas, w którym równocześnie pełnić mieli i służbę wojskową i praktykę adwokacką, nie uznaliśmy za usprawiedliwione i musieliśmy się przeciw nim oświadczyć.

Ministerstwo Sprawiedliwości zakomunikowało nam swą odezwę wystosowaną do Prezesa Sądu apelacyjnego we Lwowie z daty 10 kwietnia b. r. l. 6732 następ. treści:

„Obowiązująca w Austryi Niemieckiej ustawa z 6 lutego b. r. Dzien. pr. Nr. 95 zawiera postanowienie następujące:

„Rechtsanwalte, die in einem nicht zu Deutschösterreich gehörenden Gebiete des fruehoren Oesterreich ihren Wonsitz haben, können das Vertretungsrecht (par. 8. RAO) auch in Deutschösterreich ausüben, wenn und insolange Gegenseitigkeit besteht.

Im Zweifel. ob Gegenseitigkeit besteht, ist die bindende Erklärung des Staatsamtes für Justiz einzuholen".

Rząd niemiecko-austryacki zapytuje, czy na obszarach, które należały do monarchii austryackiej, a obecnie wchodzą w skład Państwa Polskiego, adwokaci mający siedzibę w Austryi niemieckiej, są dopuszczani, jako zastępcy stron. Od odpowiedzi zależy decyzya tegoż rządu, czy adwokaci z tych obszarów mają być dopuszczani do zastępowania stron w Austryi niemieckiej, czy też nie.

Upraszam Pana Prezesa, ażeby w odpowiedni sposób stwierdził, czy to pytanie było już rozpatrywane przez sądy tamtejszego okręgu apelacyjnego i jak je rozstrzygano; ażeby następnie zasięgnął zdania Sądu Apelacyjnego oraz wydziału Izby adwokackiej w tym przedmiocie i zdał Ministerstwu sprawę. Szczególnie idzie nietylko o wyjaśnienie praktyki dotychczasowej, ale także o odpowiedź na pytanie, czy z punktu widzenia interesów b. zaboru austryackiego byłoby pożądane ustalić przewidziany w niemiecko-austryackiej ustawie stosunek wzajemności i w tym celu złożyć odpowiednią deklaracyę wobec rządu niemiecko-austryackiego.

Do wydziału Izby adwokatów odnosi się Ministerstwo bezpośrednio z prośbą, by swoją opinię przesłał Panu Prezesowi Sądu apelacyjnego".

Na reskrypt powyższy dała nasza Izba następującą odpowiedź:

O ile nam wiadomo, to dotychczas sądy na terytoryum b. zaboru austryackiego nie kwestyonowały prawa zastępstwa adwokatów niemiecko-austryackich wobec sądów na terytoryum dawnego zaboru austryackiego. Domagały się tylko, co z natury rzeczy wynika, by adwokaci niemiecko-austryaccy stosowali się do obowiązujących przepisów co do języka urzędowego.

Za utrzymaniem tego stanu, a więc za dopuszczeniem do zastępstwa adwokatów niemiecko-austryackich w sądach na terytoryum dawnego zaboru austryackiego, pod warunkiem wzajemności, oświadczamy się nadal, gdyż adwokaci na ostatku wspomniani mają te same kwalifikacye, co adwokaci, mający siedzibę w dawnym zaborze austrya-

ckim, a nadto leży w interesie adwokatów naszych, mających siedzibę na terytoryum dawnego zaboru austryackiego, aby wzajemnie dopuszczeni byli do zastępstwa w sądach niemiecko-austryackich.

Dopuszczenia adwokatów naszych z terytoryum dawnego zaboru austryackiego wobec sądów niemiecko-austryackich potrzeba z uwagi na konieczność zlikwidowania tych spraw, które obywatele polscy mają we Wiedniu i które prowadzą adwokaci mający siedzibę w danym zaborze austryackim. W interesie spraw leży, by je dokończył ten sam zastępca prawny, który je rozpoczął. Również w nowych sprawach chętniej tutejszy obywatel odnosi się do tutejszego swego doradcy prawnego, aniżeli do zamiejscowego niemieckiego adwokata, którego nie zna.

Również w interesie ekonomicznym adwokatów tutejszych leży, by ich dopuszczono do zastępstwa wobec sądów niemiecko-austryackich, gdyż zawsze we większej ilości spraw może tut. adwokat występować jako zastępca wobec sądów niemiecko-austryackich, aniżeli adwokat niemiecko-austryacki wobec tutejszych sądów w zaborze dawnym austryackim. Jest to następstwem nietylko ogólnych stosunków ekonomicznych, ale także następstwem znajomości języków; nasi adwokaci wszyscy bowiem władają językiem niemieckim, gdy tymczasem adwokaci niemiecko-austryaccy wyjątkowo tylko władają językiem polskim.

Ministerstwo sprawiedliwości zaaprobowało to stanowisko.

W analogicznej kwestyi otrzymaliśmy szereg pytań ze strony Dra Kübla adwokata w Wiedniu, przygotowującego pracę o adwokaturze na tle stosunków międzynarodowych, na które daliśmy w kwestyach dotyczących wzajemnych stosunków następującą odpowiedź:

1) Dotychczasowa ordynacya adwokacka nie została dotąd na obszarze dawnego zaboru austryackiego ani zniesioną, ani też zmienioną i w całości, jak dawniej obowiązuje.

2) Prawo zastępstwa przysługuje członkom naszej Izby, jak się to samo przez się rozumie na całym polskim obszarze dawniejszego państwa. Dotąd nie odmawia się im tego prawa także na obszarze państwa niemiecko-austryackiego. Prawo zastępstwa członków naszej Izby w granicach reszty ziem polskich nie zostało dotąd uregulowane.

3) Adwokaci dawnego państwa austryackiego, mający siedzibę w nowych państwach poza granicami Polski są dotychczas do zostępstwa przed Sądami naszemi faktycznie dopuszczani. Sprawa uregulowania tego prawa pod warunkiem wzajemności jest w toku. Językiem urzędowym jest jednak u nas wyłącznie język polski.

4) Sprawa przesiedlenia się adwokatów z innych krajów byłej monarchii austryackiej do naszych Izb nie jest dotąd uregulowaną, a tego rodzaju zgłoszeń dotąd nie było.

Reskryptem z dnia 4 marca 1919 Nr. 2274 zarządziło Ministerstwo Sprawiedliwości bezzwłoczne odebranie przysięgi od wszystkich adwokatów wedle roty ustalonej w dekrecie z dn. 20 lutego 1918 l. 6 dz. praw z poprawką zawartą w rozporządzaniu z d. 2 grudnia 1918 l. 49 Dz. pr., a zarazem upoważniło prezydyum Sądu kraj. Wyższego w Krakowie do odebrania tej przysięgi za pośrednictwem Izby adwokackiej. Ze względu na trudności połączone dla adwokatów zamiejscowych z przyjazdem do Krakowa zgodziło się Prezydyum Sądu kraj. Wyższego na wniosek naszej Izby, by adwokaci zamiejscowi składali przysięgę do rąk Prezydyów odnośnych sądów obwodowych.

Wskutek tego zarządzenia złożyło przepisaną przysięgę do rąk prezydenta Izby

i 86 adwokatów, a przypuszczać należy, że także pewna część adwokatów zamiejscowych złożyła tę przysięgę do rąk odnośnych sądowych prezydyów. Gdy jednak wyznaczonym został już ostatni termin do odebrania przysięgi od reszty adwokatów do naszej Izby należących, nadszedł telegram od p. Ministra Sprawiedliwości, aby dalsze odbieranie przysięgi od adwokatów dawniej już zaprzysiężonych na razie wstrzymać. Dotąd żadne w tej kwestyi dalsze zarządzenie nie nadeszło tak, iż obecnie jest przeważna liczba adwokatów w myśl powyższej roty zaprzysiężonych, podczas gdy inni żadnej dotąd przysięgi nie złożyli.

Komunikujemy wreszcie Szanownym Kolegom na tej drodze, że na zasadzie dekretu z dnia 24 grudnia 1918 Nr. 22 Dz. p. p. utworzone już zostały na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego Rady adwokackie w Warszawie i Lublinie, oraz Naczelna Rada adwokacka w Warszawie.

Prezydyum Naczelnej Rady adwokackiej w Warszawie tworzą adwokaci: Cezary Ponikowski prezes, Henryk Konic zastępca prezesa, Maryan Kurman sekretarz i Stanisław Szczepański skarbnik.

Prezydyum Rady adwokackiej w Warszawie tworzą adwokaci: Jan Hebdzyński dziekan, Antoni Jurkowski zastępca, Antoni Bogucki sekretarz, Herman Eberhardt skarbnik, Stefan Malta bibliotekarz.

Prezydyum Rady adwokackiej w Lublinie tworzą: Roman Zaremba dziekan, Stefan Głuchowski zastępca, Antoni Czarnowski sekretarz, Józef Szymański skarbnik i bibliotekarz.

Prezydent
Dr Koy.

II. Sprawozdanie Biura pomocy dla powołanych na plac boju i ich rodzin.

Jak w poprzednich latach wojny prowadzonem było i w ubiegłym roku w lokalu naszej Izby jej kosztem i staraniem pod przewodnictwem prezydenta Izby, a przy pełnym poświęcenia i ofiarności współudziale kol. Dra Joachima Grossa krakowskie biuro gminne pomocy gospodarczej dla spraw prywatnych osób powołanych na plac boju i ich rodzin, powołane do życia reskryptem Prezydyum Miasta z 27 sierpnia 1914 l. 216.

Zakres działania Biura obejmował okręg miasta Krakowa oraz całego powiatu krakowskiego. Również zgłaszającym się licznie do Biura z poza okręgów powyższych Biuro zawsze udzielało porady i pomocy prawnej. Lokal Izby naszej, jak w poprzednich latach, tak i w roku ubiegłym przepełniony często był w godzinach przedpołudniowych najuboższą i najbezradniejszą ludnością, która w najróżnorodniejszych sprawach, a w szczególności w sprawach uzyskania zasiłków wojskowych, pensyi inwalidzkiej, zaopatrzenia, zasiłków z powodu ewakuacyi, wynagrodzenia za świadczenia i szkody wojenne, zasiłków z powodu przytrzymania żywiciela w krajach nieprzyjacielskich itp. otrzymuje w Izbie naszej natychmiastową bezpłatną pomoc prawną względnie potrzebne pouczenie.

Z chwilą przewrotu politycznego w listopadzie 1918 wskutek wydania nowych przepisów o zasiłkach, wszyscy uprawnieni zmuszeni byli ponownie zgłosić zasiłki, co spowodowało w owym czasie znaczne zwiększenie agend Biura pomocy.

Nie licząc ogromnej ilości tych nowych zgłoszeń zasiłkowych oraz udzielonych porad, wniesiono w ubiegłym roku sprawozdawczym imieniem interesentów do różnych władz politycznych, autonomicznych sądowych i wojskowych 1582 podań.

Przewodniczący
Dr Koy.

III. Sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej krakowskiej Izby adwokackiej za rok 1918.

W roku ubiegłym złożyliśmy po raz pierwszy sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej za rok 1918 naszemu własnemu Ministerstwu Sprawiedliwości. Streścimy obecnie w najgłówniejszych datach tam przedstawione wyniki naszych czynności.

Ogólna liczba spraw bieżących z końcem roku 1918 wynosiła 127. Na tę ilość składały się sprawy z przed 1914 r. w liczbie 35, sprawy z czasu 1914—1917 w liczbie 58 oraz wpływ w r. 1918 w liczbie 34. Z końcem roku załatwiono 60 spraw z ogólnej liczby, pozostało niezałatwionych 67 spraw, a mianowicie 17 spraw z przed r. 1914, 27 spraw z czasu 1914—1917 i 23 spraw z roku 1918.

Pod względem merotyrycznym załatwiono:

a) prawomocnie 60 spraw;

b) nieprawomocnie 28, które też zaliczamy jeszcze do ogólnej liczby niezałatwionych ostatecznie;

c) reszta w liczbie 39 jest w toku.

W porównaniu z poprzednim rokiem stan wykazany przedstawia korzystny postęp, albowiem z ogólnej liczby 93 spraw wykazanych jako niezałatwionych z końcem 1917 r. oraz wpływu za r. 1918 pozostaje obecnie tylko 67 niezałatwionych, a mianowicie: 1) z 35 spraw z przed 1914 r. pozostaje jeszcze niezałatwionych 17; 2) z 58 spraw z czasu 1914—1917 pozostaje tylko 27, wreszcie 3) z 34 spraw świeżych z r. 1918 jest w toku 23.

Pod względem sposobu załatwienia prawomocnych 60 spraw oraz 3 spraw, w których jeszcze co do reszty kilku oskarżonych rozstrzygnąć musiano, zaznaczamy, że zakończono:

a) zaniechaniem spraw	. . . . . .	25
b) uwalniającym wyrokiem	. . . . .	6
c) zasądzającym	1) na naganę . . .	16
	2) na grzywnę . . .	14
	3) na suspenzyę . .	1
	4) na wykreślenie . .	1
	Razem . . .	63

Rada dyscyplinarna odbyła w r. 1918 posiedzeń zwyczajnych i rozpraw 30.

Kraków, dnia 1 czerwca 1918.

Sekret. Rady dysc. Prezyd. Rady dysc.

Dr St. Krygowski. **w. z. Dr Ader.**

VI.

Liczba adwokatów i kandydatów adwok.

Z końcem roku 1918 było adwokatów 587, kandydatów aadwokackich 275.

VII.

Dziennik podawczy.

Od 1 Stycznia do 31 Grudnia 1918 wpłynęło do Wydziału Izby pism 3864

VIII.

Obrót prawny z państwem niemiecko-austryackiem.

Treść reskryptu Pana Prezesa Sądu apelacyjnego w Krakowie z 22 maja 1919 Praes. 9413/17 N./19 udzielonego do wiadomości Izbie adwokackiej w Krakowie:

W sprawie obrotu prawnego z państwem niemiecko-austryackiem oznajmiło mi Ministerstwo Sprawiedliwości reskryptem z dnia 12 maja 1919. L. 9045/19 co następuje:

„§ 8. niem. austr. ust. dnia 6/2 1919. St. G. B. Nr. 95 opiewa:

Adwokaci, którzy zamieszkują na obszarze nienależącym do niemiecko-austryackiego państwa, będącym atoli częścią dawniejszej Austrji, mogą wykonywać prawo zastępstwa także w niemiecko-austryackiem państwie, jeżeli i jak długo istnieje wzajemność.

W wątpliwości, czy wzajemność istnieje, należy zasięgnąć obowiązującego oświadczenia Urzędu stanu dla sprawiedliwości."

Na tej zasadzie oraz na podstawie oświadczenia Rządu niemiecko-austrjackiego zapewnione jest dopuszczanie adwokatów, mających siedzibę na obszarze b. zaboru austrjackiego do zastępstwa przed sądami w państwie niemiecko-austrjackiem pod warunkiem wzajemności. Celem spełnienia tego warunku poleca Ministerstwo Sprawiedliwości sądom b. zaboru austrajckiego, by adwokatów, mających siedzibę w państwie niemiecko-austrjackiem dopuszczały do zastępstwa stron na równi z adwokatami miejscowymi.

Z zakresu wzajemnych stosunków prawnych między państwem polskiem a niemiecko-austrjackiem są ponadto przedmiotem rokowań.

a) sprawa wzajemnego zwolnienia obywateli obu państw od zabezpieczenia kosztów sporu.
b) sprawa bezpośredniej korespondencji między sądami b. zaboru austrjackiego a sądami niemiecko-austrjackimi, przyczem sądy obu stron miałyby używać swego języka urzędowego.

W obu tych sprawach nie złożono wprawdzie jeszcze ostatecznej formalnej deklaracji. z wyjaśnień udzielonych przez Rząd niemiecko- austrjacki wynika atoli, że wzajemność w tej mierze po stronie tamtej już obecnie istnieje. Niemiecko-austryacki Urząd sprawiedliwości udziela podległym sądom w miarę potrzeby instrukcyi tej treści, że zabezpieczenia kosztów sporu od obywateli polskich z b. Zaboru austrjackiego żądać nie należy, oraz, że sądy niemiecko-austrjackie winny przyjmować i załatwiać polską korespondencje urzędową sądów z b. Zaboru austrjackiego. Nie ulega też wątpliwości, że ostateczne porozumienie między Rządem polskim a Rządem niemiecko-austrjackim w obu tych sprawach niebawem będzie formalnie stwierdzone.

Ażeby nie utrudniać rokowań i nie podawać w wątpliwość stanowiska zajętego w tej sprawie przez Rząd polski, Ministerstwo Sprawiedliwości załeca sądom w b. Zaborze austrjackim, by nwzględniając stan faktyczny w odniesieniu do sądów niemiecko-austrjackich stosowały także ze swej strony już obecnie w obu powyższych przedmiotach zasadę wzajemości.

Czcionkami Krakowskiej Drukarni Nakładowej w Krakowie, Kopernika L. 8.